

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
udvalg@ft.dk

Simon Emil Ammitzbøll
Simon.Ammitzboll@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 3. maj 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 368 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Simon Emil Ammitzbøll (AL).

26. maj 2016

J.nr. 2016 - 3040

Spørgsmål nr. 368:

”Kan ministeren, i lyset af Berlingske Tidendes artikel ”Tyskland gør op med sociale ydelser til EU-borgere”, der blev bragt på avisens hjemmeside den 30. april 2016, og hvoraf det fremgår, at ”Fremover skal borgere fra andre EU-lande have mindst fem år bag sig på det tyske arbejdsmarked, før tyske myndigheder udbetaler sociale ydelser som arbejdsløshedsunderstøttelse eller kontanthjælp. Indtil nu har udenlandske unionsborgere, uanset deres status på arbejdsmarkedet, haft ret til sociale ydelser efter seks måneder i Tyskland”, oplyse om Danmark har mulighed for at indføre lignede regler? Der henvises til <http://www.b.dk/globalt/tyskland-goer-op-med-sociale-ydelser-til-eu-borgere> ”

Svar:

Det omtalte forslag er endnu ikke offentliggjort, og det er stadig genstand for interne drøftelser i den tyske regering. Det er derfor ikke muligt at gengive præcis, hvad forslaget indeholder.

På baggrund af nedenstående, der bygger på artikler i den tyske presse og samtaler med det ansvarlige ministerium i Tyskland, er det umiddelbart vurderingen, at Tyskland ønsker at indføre en praksis, der svarer til den, der allerede gælder i Danmark. Regeringen vil naturligvis studere det tyske forslag nærmere, når det er offentliggjort.

Det kan det oplyses – som det også nævnes i spørgsmålet – at der som følge af en nylig afsagt kendelse ved en tysk domstol er opstået en situation i Tyskland, hvor unionsborgere har ret til ydelser efter 6 måneders ophold, selvom de ikke nødvendigvis har ret til ydelser efter EU-retten. Der er i den tyske regering et politisk ønske om at ændre dette, hvilket kræver en lovændring. Det er hensigten, at loven skal afspejle EU-Domstolens seneste praksis i nogle sager, der har været forelagt af tyske domstole. Det drejer især om sagerne C-333/13 (Dano) og C-67/14 (Alimanovic).

Folketinget har tidligere modtaget redegørelser for disse domme og forholdet til dansk praksis. Det er sket i min forgængers svar af 5. december 2014 på BEU-spørgsmål 46 (Dano-sagen) henholdsvis mit svar af 12. oktober 2015 på EEU-spørgsmål 3 (Alimanovic-sagen).

Fra svaret vedr. Dano-sagen skal jeg fremhæve følgende:

”I dommen fastslås det, at en medlemsstat har mulighed for at afslå at give sociale ydelser til ikke-erhvervsaktive EU-borgere, der udnytter deres ret til fri bevægelighed alene med det formål at opnå social bistand, selv om de ikke råder over tilstrækkelige midler til at kunne gøre krav på en ret til ophold. For så vidt angår adgangen til sociale ydelser kan en EU-borger således kun kræve ret til samme behandling som værtsmedlemsstatens egne statsborgere, hvis den pågældendes ophold overholder betingelserne i opholdsdirektivet.

Ud fra oplysningerne i dommen vil en person i Danos situation ikke have opholdsret i Danmark, fordi den pågældende ikke opfylder opholdsdirektivets betingelser herfor. Da lovligt ophold i Danmark er en betingelse for at kunne få adgang til sociale ydelser som f.eks. kontanthjælp og børnepenge, ville den pågældende således ikke kunne kræve at få sådanne ydelser.”

Fra svaret vedr. Alimanovic-sagen skal jeg fremhæve følgende:

”Domstolen fastslog herefter, at EU-borgere, som alene har ret til ophold som arbejdssøgende efter opholdsdirektivets artikel 14, stk. 4, litra b, kan udelukkes fra at opnå en social ydelse, således som det udtrykkeligt fremgår af undtagelsen til ligebehandlingsprincippet i opholdsdirektivets artikel 24, stk. 2.

Danmark kan derfor fastholde sin praksis, hvorefter EU-borgere, der alene har ophold som førstegangsarbejdssøgende, ikke har ret til kontanthjælp.”

Jeg skal endelig oplyse, at efter opholdsdirektivet får en EU-borger tidsbegrænset opholdsret efter fem års ophold i medfør af direktivets betingelser. Efter fem års ophold har EU-borgere således ret til ligebehandling på lige fod med landets egne borgere, herunder med hensyn til ret til sociale ydelser. Personer med arbejdstagerstatus har ret til ligebehandling uanset længden af deres ophold, og de tyske overvejelser vedrører ikke denne gruppe. I modsætning til, hvad der fremgår af artiklen fra Berlingske, og som gengivet i spørgsmålet, overvejer Tyskland altså ikke at stille krav om fem års arbejdsmarkedstilknytning, men fem års ophold.

Venlig hilsen

Jørn Neergaard Larsen